

מסורת הש"ס

(א) לקמן דף לב: ב' (ז) (לקמן)
לב: לב: א' (ב) (קדושין סד:
וסינ.) (ד) ז"ל חס. רש"ט.

גליון הש"ס

גמברא של אבותי שלקחה
סאבותך. מין לקמן דף נב
פ"ב חסמות ד"ה דברים:

הגהות הב"ח

שקר. והנה כחמי עשר רבא הוה
לו בדמעות ואולי: **דדר אלן פין** ר'
דמשום שזיו מפסידין אורו כחיי
האורן לחזור ולטעון כן. דיקא נמי
קאדמר גמרא אמר ר' אבוי ולא
קאמר א"י אמר: **דדר אל** הוה
לדימי עדי חוקה לאדן: **דסמין** (א)
עלה כדאכסת. הי"י סומך ומונעם
על קרקע זו כלילי היא של אבוי לפי
החוקים בזה בשו"פ ובעדים וקומיה
מאנוסין. ובעי גמרא טוען וסמיה
וטוען יכול אדם לטעון בבית דין
שטוען כד"ז מה שאור רואה וסחר
וטוען לתקן דבריו הראשונים: **עולה**
אמר טוען וסחר וטוען. טוען בבית
דין מה שאור רואה וסחר אמר כן
לטעון דברים אחרים לתקן דברים
הראשונים **ע"פ** שסמיהם קאמ בזה
שחור וטען הלכא דלמר דלמא
דסמין עלה בדאכסת: **ומדוי** עולה.
אף על גב דמהמינן ליה להאי דטעין
אין דלכנהק היא כ' שאם טוען
מאחלה ופירש של אבוי ולא של
אבוי דלמי חחר וטוען טענה זו
דסמין עלה בדאכסת שחרי כולת
לגמרי דברים הראשונים וכן הלכה
דפסקין לקמן עולה: **ומדוי** נמי
עולה על היכא דכוח קאי כי דינא
למי טען. מיוון דברים הראשונים

מוסף רש"י

שלקחום מאבוביך דחור וטען ושהימן זלזלו עוקר עקרי הראשונים כלל אלם מוסיף עליהן ויוון הראשון בה שלם שנים מומקנים לה בידה דחוקה שיש עמה טענה אחר דמה לו לשקר לזכר צני מצי מקיץ וזמנה ואכלתיה שני חוקה כי אמר גמי של אבובי שלקחום מאבוביך דחור. ואצ"ג דבני יורם קיימא לן לקמן פסידקין (ומה) לזין לרץ טענה מאחר שהחזיק את שלם שנים היחך הימה של אביו אבל ראה צני שהחזיק את אביו יום אחד אלא לרץ לכהוה שנים ששחזיק בה אביו שלם שחרי זה טען טענה גמורה וחוקה שיש עמה טענה היא: ומורו גמי נהרדעי כל היכא דאישפעי מילי מאכריזי לבי דינא. קודם שטען כלום כד"ז ולא טען מה שהוא טוען עכשיו כד"ז דחור לבי דינא (א) לטעון טענות ושקורות לגמרי את הראשונות ודחור וטען: דלג מכלי טענותיה. של אלה יתחד מהן ש כנגדו ויתן לנו מתחלה קודם שצאנו לבית דין להשיב עליהם וכן הלכה. וה"מ (ב) טענות בעלמא אבל טען פירוט בפני עדים כד"ז חייב זמי מנה פלגומי הרי הודה לו ושוב אינו יכול לכפור כד"ז: ופסברי לו דחור וטען. כלומר אנא מה טענך נהרעי אנא ולינגא עליהו נהרעדי: ולכללם דחור וטען. מיקון לשון הראשון אצ"פ שמכחשם קטא הואיל ואינו עוקרין לגמרי דלעיל: וזה אומר על אבובי. ואכלתיה שני חוקה אומן שלם שנים ששחזיק טען שני אכלתיה על אחת: ואפי' אישפי סדרי דאכלנה שני חוקה. אומן שלם שנים ששחזיק הסדרי אלו הראשונות עליהם ובזא אלו והבשמים:

עדות שניה של אכילה והרי מכתשים זה אחת זה אבל בעדות דאנה
פיא. כיון דהני ב' כחות מכחשות זו אחת מהן פסולה לכל

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

ללא.

אבל אבא'ה שית שנין ב'ו. הקסא ר"י בר מרדכי אפי' לא אחי' סהדי אלא דאכלה שלם שני' יבא נאמן לומר לקחמיה קודם מייך במיגו דל' בעי אמר מייך ובינחה ואומר ר"י דל'ן זה מיגו דמעיקרא לא יטעון כלל מייך ובינחה דל'ן יודע אם יש לה שטר

אבל שית אין לך מחאה גדולה מזו: (ז) אומר של אבותי (ח) וזה אומר של אבותי האי אייתי סהדי דאבהתיה היא והאי אייתי סהדי דאכלה שני חוקה (ט) אמר רבה מה לו לשקר אי בעי א"ל מינך ובנתה ואכלתיה שני חוקה (י) אביי א"ל לי לשקר במקום עדים לא אמרין דר א"ל אין דאבהתך היא ובנתה (יא) מינך והאי דאמר לך דאבהתך דסמך לי עלה כדאבהתי טוען וחוזר וטוען או אין טוען וחוזר וטוען עולא אמר ב"טוען וחוזר וטוען נהרדעי אמרי אינו טוען וחוזר וטוען ימודי עולא היכא דא"ל של אבותי ולא דאבהתך דינו טוען וחוזר וטוען יוהיכא שיהיה קאי כי דינא ולא טען ואתא מאבריה וטוען אינו חוזר וטוען מאי טעמא טענתיה אנמריה ומודו נהרדעי היכא דאמר ליה * של אבותי שלקחיה מאבותך דחוזר וטוען יוהיכא דאישתעי מילי אבראי (יב) ולא טען ואתא לבי דינא וטען דחוזר וטוען מאי טעמא עביד איניש דלא מגלי טענתיה אלא לבי דינא אמר אמימר אנא נהרדעא אנא וסבירא לי דטוען וחוזר וטוען והלכתא טוען וחוזר וטוען: זה אומר של אבותי (יג) וזה אומר של אבותי האי אייתי סהדי דאבהתיה ואכלה שני חוקה והאי אייתי סהדי דאכלה שני חוקה אמר רב נחמן יאוקי אכילה לבהדי אכילה ואוקי ארעא בחזקת אבהתא א"ל רבא (יד) הא עדות מוכחשת היא אמר ליה נהי דאיתכחש באכילתה באבהתא

ואלכזהא דללא אימכחוש לא אימכחוש דהכי אמר במגילה (י"א דף ע"ב וס') דהמונע בעיניהו ועל הגביה לא יהמו פ"ט דמח' כדי דבור העדוה על הגביה ועל העיניהו לר' בון דמזהירא שפתא דקא מיחמוז הוא דקא מיפגלי אטעיהו אצחוסו אצחוסו לא על הגביה דלא אצחוס לא אצחוסו וללישנא דהוי שעתא דרבה (י) משום דעד זומם חידוש ואי כן לא שעתא חידוש יתא אלא ללישנא דמפרש שעתא דרבה משום פסידא דלקוחות ד"ה ניימינעו ואפלו היכא דליכא פסידא דלקוחות לא מיפגל למפרע אפלו להאי שעתא מדענייה דהם מתי אריב בין להאי לישנא להאי לישנא ולא קאמר אריב בניייהו להיכא דליכא פסידא דלקוחות ועוד קשיא דקאמר במקום אריבא דרב חסדא כולי עמלא לא פליגי משמע דרב נחמן לא מצי סבר בשום ענין כרב חסדא דהשיב ס' קדי שקרי ומונע לא דלמא סבר דרב נחמן דמחלף וליבא הוא נפסל ומייהו לא ארעא לא למימר דלמא לא קרימא כן כרבא ביה וגראה דסוגיא דהכא כהיא לישנא דחידוש אצל ללישנא דפסידא דלקוחות סבר דלא אמר ליה רבא לרב נחמן מעות הכי וליבא"א נראה דלא דמי סבר דהכא להאירא דמרווה דהתם געניו וטעיהו תרי מילי יטורא וליבא גאבינא דלא אצחוס לא אצחוסו כיון דלכאזי הוא נפסל אלא הכא כי אימכחוש אצחילה אימכחוש נמי אאלכזהא דאלכזהא כלל אצחילה לא מתייבא דהוי שעתא דקאמר "בד" לוחי ליה קדי דאלכזה שמי חזקה דנחמן אמר היסא על אצחוס יום אחד במיגד דאי בעי אמר מעין זכניה ומייהו אכתי דשמי לא מגרע בעדות אחרת לא אחי מפרי:

ר' רב נחמן. עדות להכילה בטלה דלוקי עדות של אכילה כנגד
א' דלא אהנחשת עדותן קיימת ומוקמי' בידיה: הא עדות מוכחשת
דיות שבעולם ואחרי שאין לברר אילו הפסולה מיטב עדותן לגמרי:
בדאצתה

עין משפט
נר מצוה

בו א ב ג מ"י פט"ו מהל'
 טוען הלכה ו' סמך עשין
 לה טו"ש"ע ח"מ ס' קמו
 סעיף כד:
 בו ד ה מ"י שס ופ"ו שס
 הלכה ח סמך שס
 טו"ש"ע שס ופ"י פ ס"א:
 כה ו מ"י שס פט"ו הלכה
 ה טו"ש"ע ח"מ ס' קמו
 סעיף כג:

רבינו גרשום

[illegible]